

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia

Academia aeterna

Heli Veskus ^{SOPRAN}

Jaanika Rand-Sirp ^{KLAVER}

Kavas

Berg, R. Strauss, Saar, Tubin

5.05.2022 – 19.00

EMTA suur saal

Alban Berg (1885–1935)

„Seitse varajast laulu“ („Sieben frühe Lieder“, 1905–1908)

I „Öö“ / „Nacht“ (tekst: Carl Hauptmann)

II „Pilliroolaul“ / „Schilflied“ (tekst: Nikolaus Lenau)

III „Ööbik“ / „Die Nachtigall“ (tekst: Theodor Storm)

IV „Unistuste kroonitud“ / „Traumgekrönt“

(tekst: Rainer Maria Rilke)

V „Toas“ / „Im Zimmer“ (tekst: Johannes Schlaf)

VI „Armuood“ / „Liebesode“ (tekst: Otto Erich Hartleben)

VII „Suvepäevad“ / „Sommertage“ (tekst: Paul Hohenberg)

Richard Strauss (1864–1949)

Kaheksa luuletust kogumikust „Letzte Blätter“ *op.* 10

(tekst: Hermann von Gilm)

III „Öö“ / „Die Nacht“

VIII „Hingedepäev“ / „Allerseelen“

I „Pühendus“ / „Zueignung“

„Vabastatud“ / „Befreit“ *op.* 39 nr 4

(tekst: Richard Dehmel)

Mart Saar (1882–1963)

„Mis see oli?“ (1908)

(tekst: Karl Eduard Sööt)

„Ilmud kui unistus“ (1921/22)

(tekst: Mart Saar Paul Verlaine'i järgi)

„Latvade kõne“ (1916)

(tekst: Ernst Enno)

Eduard Tubin (1905–1982)

Kolm laulu Kalju Lepiku sõnadele ETW 83 (1961)

I „Miks kumin kella valati...“

II „Ma vaatasin su tiibade kahinasse...“

III „Körgel ja kitsal aknal...“

„Hällilaul“ ETW 90A (1939)

(tekst: Ernst Enno)

„Ingel lindudega“ ETW 78-3 (1943)

(tekst: Marie Under)

Heli Veskus (sopran)

Jaanika Rand-Sirp (klaver)

Heli Veskus on lõpetanud Eesti Muusikaakadeemia 1997. aastal Ludmilla Dombrowska-Keisi juhendamisel ja Sibeliuse Akadeemia 2010. aastal Anita Väлки-Aro juures. 1998. aastal jõudis ta noorte interpretide võistluse „Con brio“ finaali. Heli Veskus debüteeris RO Estonias 1999. aastal donna Elvira rollis Mozarti ooperis „Don Giovanni“ ja on selle teatri solist alates 2001. aastast.

Veskuse repertuaari kuuluvad eriilmelised rollid klassikalistest operettidest kuni Mozarti ja Wagneri ooperite kangelannadeni, neist tähtsamad on olnud Wagneri Isolde („Tristan ja Isolde“), Elisabeth ja Veenus („Tannhäuser“), Puccini ooperitest Mimi („Boheem“) ja Tosca („Tosca“); Tatjana (Tšaikovski „Jevgeni Onegin“), Barbara (Tubina „Barbara von Tisenhusen“), Daam (Hindemithi „Cardillac“), Fiordiligi (Mozarti „Così fan tutte“), Agathe (Weberi „Nõidkütt“), Micaëla (Bizet' „Carmen“); Verdi rollidest nimiosa „Aidas“, Desdemona („Othello“), Leonora („Trubaduur“) ja Amelia („Maskiball“); Nedda (Leoncavallo „Pajatsid“), Antonia (Offenbachi „Hoffmanni lood“), Tark naine (Orffi „Tark naine“), Wally (Catalani „La Wally“, kontsertesitus), Grose (Britteni „Kruvipööre“), Helmwige (Wagneri „Valküür“, Soome Rahvusooper), Vana Aliide (Reinvere „Puhastus“, Soome Rahvusooper), Hanna Glawari (Lehári „Löbus lesk“), Franziska Cagliari ja krahvinna Gabriele Zedlau (Straussi „Viini veri“), Rosalinde (Straussi „Nahkhiir“) jpt. Ta on laulnud ka eesti lavateostes: Liisut Steineri lühiooperis „Kosjas“, Ema Kaumanni lasteoperis „Mina – Napoleon!“ ja Mare partiid Villem Kapi ooperis „Lembitu“ (kontsertesitus). Heli Veskus on andnud palju soolokontserte koos pianist Jaanika Rand-Sirbiga ja osalenud vokaalsümfooniliste suurvormide ettekannetel (Mozarti reekviem, missa c-moll ja „Kroonimississa“; Beethoveni missa C-duur ja „Missa solemnis“, Bruchi „Mooses“, Dvořáki Reekviem jpt.).

Heli Veskus on pälvinud mitmeid auhindu: Harjumaa teatripreemia (2003), Eesti teatri aastaauhind (2004, 2017) ja Georg Otsa nim preemia (2008).

Jaanika Rand-Sirp on lõpetanud Heino Elleri nim Tartu Muusikakooli klaveri erialal õp Ruth Ernstsoni juures 1991. aastal ning Eesti Muusikaakadeemia solisti ja kammeransamblistina prof Laine Metsa klaveriklassis 1996. aastal. 2002. aastal kaitses ta magistrikraadi Eesti Muusikaakadeemias saateklassi erialal prof Vilma Mallene ja prof Helin Kapteni juhendamisel. Rand-Sirp on täiendanud end prof Arbo Valdma, prof Klaus Schilde ja prof Hartmut Hölli meistriklassides. 1994. aastal saavutas ta diplomi rahvusvahelisel pianistide konkursil Kil'is. 2003. aastal omistati talle rahvusvahelise Richard Wagneri Ühingu stipendium. Jaanika Rand-Sirp tegutseb õppejõuna Heino Elleri nim Tartu Muusikakoolis, samuti Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias. Aastatel 1996–2014 töötas ta Vanemuise teatris vastutava pianist-repetiitorina, 2013. aasta sügisest Rahvusooperis Estonia vokalistide kontsertmeistrina. Jaanika Rand-Sirp on aktiivselt tegev ka kammermuusikuna, ta on olnud ansamblipartner paljudele lauljatele ja instrumentalistidele.

Uurimus saab alati alguse huvist millegi vastu, olgu see siis mõni nähtus, sündmus või protsess. Sealt edasi on vaja enda mõtlemise praktika teha arusaadavaks nii, et see võiks muuta ka teiste kogemust. Võib väita, loovuurimuse kõige olulisem osa ongi loovtegevus ise. Mitte see, kuidas me seda mõtestame, kuidas sellest kirjutame, kuidas analüüsime, millisesse konteksti asetame, vaid see, kuidas me seda praktiseerime. Loomulikult tuleb eristada seda, et igasugune loominguline tegevus ei liigitu veel teadusuurimuseks. Aga kui on olemas kriteeriumid – soov uurimuseks, teadlikkus, avatus kriitikaks, küsimused, millele vastuseid leides on võimalik teadmisi ning arusaamu laiendada –, viib see diskursuseni, läbi mille sünnib uurimusele sisu, meetod ning olulisus.

2020. aasta kevadel alustanud „Academia aeterna“ (igavene/kestev akadeemia) on Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia õppejõudude loomingulisele ja loovuurimuslikule tegevusele pühendatud kontserdisari.

Alban Bergi „**Seitse varajast laulu**“ asetseksid kui kahe maailma vahel, seistes 20. sajandi atonaalsuse lävepakul, samas kasvades välja Saksa romantilise *liedi* traditsioonist. Bergi laulud on meie duot saatnud kogu meie koos musitseerimise aja ning iga taaskohtumine avab uusi tahke neis imelistes lauludes.

Nacht

Dämmern Wolken
über Nacht und Tal.
Nebel schweben.
Wasser rauschen sacht.
Nun entschleiert sich's mit einem
Mal. O gib acht! Gib acht!

Weites Wunderland ist aufgetan,
Silbern ragen Berge
traumhaft groß,
Stille Pfade silberlicht talan
Aus verborg'nem Schoß.

Und die hehre Welt
so traumhaft rein.
Stummer Buchenbaum
am Wege steht
Schattenschwarz – ein Hauch vom
fernen Hain Einsam leise weht.

Und aus tiefen Grundes Dusterheit
Blinken Lichter auf
in stummer Nacht.
Trinke Seele! Trinke Einsamkeit!
O gib acht! Gib acht!

Öö

Pilved tumenemas
öö ja oru kohal,
udud ujumas,
veed kohisemas tasa.
Nüüd rebeneb korraga loor:
Oo, pane tähele! Pane tähele!

Hõbedaselt kõrgumas mäed,
suured kui ulmad,
vaiksed rajad
hõbevalguses laskumasz
orgu peidetud salasülest.

Ja pühalik maailm
puhas kui ulm.
Tumm pöögipuu
teeservas seismas musta varjuna,
tuul kaugest laanest
üksi iiliti puhumas.

Ja sügava maapõue pimedusest
viramas tulukesi tummas öös.
Joobu, hing! Joobu üksindusest!
Oo, pane tähele, pane tähele!

Schilflied

Auf geheimem Waldespfade
Schleich' ich gern im Abendschein
ielas öde Schilfgestade,
Mädchen, und gedenke dein!

Wenn sich dann
der Busch verdüstert,
Rauscht das Rohr geheimnisvoll,
Und es klaget und es flüstert,
Daß ich weinen, weinen soll.

Und ich mein', ich iel wehen
Leise deiner Stimme Klang,
Und im Weiher untergehen
Deinen lieblichen Gesang.

Die Nachtigall

Das macht, es hat die Nachtigall
Die ganze Nacht gesungen;
Da sind von ihrem süßen Schall,
Da sind in Hall und Widerhall
Die Rosen aufgesprungen.

Sie war doch sonst
ein wildes Blut,
Nun geht sie tief in Sinnen;
Trägt in der Hand
den Sommerhut
Und duldet still der Sonne Glut
Und weiß nicht, was beginnen.

Pilliroolaul

Mööda salajast metsarada
õhtuvalguses hiilin
kaldale, kus vaid pilliroog
ja mõtlen sinu peale, tüdruk!

Mu ümber põõsad tumeda
looriga mähkuvad
ja kahiseb pilliroog,
ja kaeleb ja sosistab,
et nutma ma pean.

Äkki tundub, et kaugusest
minuni kostub
su õrna hääle vaikne kõla.
Ja siis hääbub ja vaibub
ja haihtub tiigivees.

Ööbik

See`p see oli.
Seda see ööbik lauliski kogu öö;
nüüd on ta lähedast laulust,
selle kajast ja vastukajast
roosid puhkenud õide.

Eks olnud ta
verelt ju keevaline,
nüüd jäänud
sügavaisse mõtteisse,
kannab suvekübarat käes
ja talub vaikselt päikeselõõska,
teadmata, mida peale hakata.

Das macht, es hat die Nachtigall
Die ganze Nacht gesungen;
Da sind von ihrem süßen Schall,
Da sind in Hall und Widerhall
Die Rosen aufgesprungen.

Traumgekrönt

Das war der Tag der weißen
Chrysanthem, –
mir bangte fast vor seiner Pracht ...
Und dann, dann kamst du mir die
Seele nehmen tief in der Nacht.

Mir war so bang, und du kamst lieb
und leise, – ich hatte grad im
ielased dich gedacht.
Du kamst, und leis wie eine
Märchenweise erklang die Nacht ...

Im Zimmer

Herbstsonnenschein.
Der liebe Abend blickt
so still herein.
Ein Feuerlein rot
Knistert im Ofenloch und loht.

So! – Mein Kopf auf deinen Knie'n.
– So ist mir gut;
Wenn mein Auge
so in deinem ruht.
Wie leise die Minuten ziehn! ...

See`p see oli, seda see ööbik
lauliski kogu pika öö;
nüüd on ta lähedast laulust,
selle kajast ja vastukajast
roosid puhkenud õide.

Unistuste kroonitud

See oli valgete krüsanteemide aeg
– nad olid nii ilusad, et lausa
pelgasin neid...
Ja siis, siis tulid sina mu hinge
järele sügavas öös.

Sa olid nii armas ja hell, mind
valdas hirm –
olid olnud just mu unenäos.
Sa tulid ja õrnalt nagu haldjate laul
lõi helisema öö...

Toas

Sügispäikese paiste.
Õdus õhtu vaatamas
vaikselt tuppä,
tuluke punaselt praginal ahjusuus
lökendamas

Sedasi, pea sinu põlvik,
sedasi on mul hea.
Kui mu pilk on puhkamas
sinu pilgus-
kui tasa minutid siis mööduvad.

Liebesode

Im Arm der Liebe schliefen
wir selig ein. Am offenen Fenster
lauschte der Sommerwind,
und unsrer Atemzüge Frieden
trug er hinaus in die helle
Mondnacht. –

Und aus dem Garten tastete
zagend sich Ein Rosenduft
an unserer Liebe Bett
Und gab uns wundervolle Träume,
Träume des Rausches –
so reich an Sehnsucht!

Sommertage

Nun ziehen Tage über die Welt,
gesandt aus blauer Ewigkeit,
im Sommerwind verweht die Zeit.
Nun windet nächstens der Herr
Sternenkränze mit seliger Hand
über Wander- und Wunderland.

O Herz, was kann in diesen Tagen
dein ielased Wanderlied denn
sagen von deiner tiefen, tiefen
Lust: Im Wiesensang verstummt die
Brust, nun schweigt das Wort, wo
Bild um Bild zu dir zieht
und dich ganz erfüllt.

Armuood

Armastuse embuses
uinusime õndsalt.
Avatud aknal kuulatas suvetuul,
kandes meie rahulikke
hingetõmbeid
välja valgesse täiskuuöhe-

Ja alt aiast otsis
kobamisi teed
me armusängi arglik roosilõhn,
kinkides meile
imelisi unenägusid,
joovastavaid ulmu, täis igatsust.

Suvepäevad

Nüüd lähevad päeva üle maailma
sinise igaviku saadikuina,
suvetuules lendab laiali aeg.
Nüüd punub öösiti Jumal
õndsalt käel tähepärgi
üle rändude- ja imedemaa.

Oo süda, mis lausub neil päevil
küll sinu kõlavaim rännulaul
sinu sügavast, sügavast rõõmust:
nurmede laulust vakatab rind
ja soikub sõna seal,
kus pildi järel pilt sinuni jõuab
sind pilgeni täites.

Virtuoosne, ekspressiivne, sügavalt liigutav – neid sõnu võib kasutada, kirjeldades **Richard Strauss** laulude erinevaid aspekte.

„Teised komponeerivad, mina loon muusikaajalugu“ – Richard Strauss

Die Nacht

Aus dem Walde tritt die Nacht,
Aus den Bäumen schleicht sie
leise, Schaut sich um in weitem
Kreise, Nun gib acht.

Alle Lichter dieser Welt,
Alle Blumen, alle Farben
Löschst sie aus und stiehlt die
Garben Weg vom Feld.

Alles nimmt sie, was nur hold,
Nimmt das Silber weg des Stroms,
Nimmt vom Kupferdach des Doms
Weg das Gold.

Ausgeplündert steht der Strauch,
Rücke näher, Seel an Seele;
O die Nacht, mir bangt, sie stehle
Dich mir auch.

Allerseelen

Stell auf den Tisch die duftenden
Reseden, Die letzten roten
Astern trag herbei,
Und laß uns wieder von der Liebe
reden, Wie einst im Mai.

Öö

Metsast välja sammub öö,
hiilib tasa puude vahel,
vaatab kaugusse.
Nüüd pane tähele!

Kõik maised valgused,
kõik lilled, värvid ka
ta kustutab ja põllult viljavihud
viib kaasa endaga.

Kõik võtab ta, mis kallis, armas,
viib jõelt ta hõbeda,
ja katedraali vasksest katuselt
kuldläike kustutab.

Seal laastatuna põõsas seisab;
sa ligi mul, hing hinge vastas –
kuis kardan ma, et varastab
öö mult ka sinu.

Hingedepäev

Vii lauale sa lõhnavad reseedad,
ja viimsed puna-astrid
kõrvale ka too,
ja armastusest räägime siis jälle
just nii kui ükskord enne maikuu.

Gib mir die Hand, daß ich sie
heimlich drücke
Und wenn man's sieht,
mir ist es einerlei,
Gib mir nur einen
deiner süßen Blicke,
Wie einst im Mai.

Es blüht und funkelt heut auf
jedem Grabe,
Ein ielas Jahre ist den Toten frei,
Komm an mein Herz, daß ich dich
wieder habe, Wie einst im Mai.

Zueignung

Ja, du weißt es, teure Seele,
Daß ich fern von dir mich quäle,
Liebe macht die Herzen krank,
Habe Dank.

Einst hielt ich, der Freiheit Zecher,
Hoch den Amethysten-Becher,
Und du segnetest den Trank,
Habe Dank.

Und beschworst darin die Bösen,
Bis ich, was ich nie gewesen,
ielased 's Herz dir sank,
Habe Dank.

Mul oma käsi anna,
mida sala surun,
ja kui meid keegi märkab,
mul ükskõik,
mul' heida vaid
sa oma pilk nii magus,
just nii kui ükskord enne maikuus.

Kõik hauad täna täis on lillelõhna,
üks päev on aastas surmast prii,
sa tule jälle minu südamesse,
just nii kui ükskord
enne maikuus.

Pühendus

Jah, sa tead, mu kallis, armas,
et ma sinust kaugel piinlen,
haigeks südame teeb arm,
tänan sind!

Vabaduse eest kord hoidsin
kõrgel ametüstist peekrit,
sina õnnistasid jooki,
tänan sind!

Peletasid kogu kurja,
õndsalt, kui ei iial varem,
langesin su rinnale,
tänan sind!

Befreit

Du wirst nicht weinen.
Leise, leise wirst du lächeln:
und wie zur Reise
geb' ich dir Blick und Kuß zurück.
Unsre lieben vier Wände!
Du hast sie bereitet,
ich habe sie dir zur Welt geweitet –
o Glück!

Dann wirst du heiß meine Hände
fassen und wirst mir
deine Seele iela,
läßt unsern Kindern mich zurück.
Du schenktest mir dein ganzes
Leben, ich will es ihnen
wiedergeben – o Glück!

Es wird sehr bald sein,
wir wissen's beide,
wir haben einander befreit
vom Leide;
so gab ich dich der Welt zurück.
Dann wirst du mir nur noch im
Traum erscheinen
und mich segnen und mit mir
weinen – o Glück!

Vabastatud

Ei, sa ei hakka nutma, tasa
naeratad hoopis ja nagu reisiks
annan sulle tagasi
pilgu ja suudluse.
Meie armsad neli seina –
sina valmistasid nad,
mina avardasin nad sulle
maailmaks; oo õnn!

Võtad siis palavalt
mu kätest kinni
Ja jätab mulle oma hinge,
jätab me lastele minu.
Kogu oma elu kinkisid mulle,
tahan anda selle neile tagasi:
oo õnn!

Nõnda läheb õige pea,
teame mõlemad,
oleme teineteist
kannatusest vabastanud,
sestap annan su maailmale tagasi!
Illumud siis mulle üksnes unenäos
ja õnnistad mind ning nutad
minuga;
oo õnn!

Muusikateadlane Karl Leichter **Mart Saarest**: „Suur kunstnik näeb seda, mida teised ei näe. Ta tunneb ja tunnetab seda reaalselt, mis teistele on vaevalt märgatav. Sellele, mingile vaevumärgatavale, ta annab elulise mõtte, mõttesügava tähendusrikkuse, teeb selle üldnimilikuks aardeks kõikidele osasaamiseks loodud kunstiteoses.“

Mis see oli?

Mis see oli, mis nii tasa
minu aknal helises?
Nagu väriseja virve,
ohe lille südames?
Oli päikse hellal kiirel
kevad saatnud sõnumi

Et ta sõuab üle ilma,
heljub ka mu rinnasse?
Või ehk kullakese palve
akna taga helises
Mis kui õnnes särav virve,
hõise lille südame

Ilmud kui unistus

Metsade üle on kahvatu kuu,
sosin käib puude all otsatu.
Kevadöö selguses säravad
lõpmatu kauguses tähtede maad.

Tundub kui valguks mull' vaigistust,
õnne ja õnnistus kõrgustest;
lähened lootuste kaugustest,
ilmud kui unistus unedemaalt.

Latvade kõne

Koidulaul käib üle ärkand'
puude latvade,
hõõgumime tungib lehte unesse
ja liigub sosin üle ilmamaa,
sõnad nagu tunne otsata.

Ja nii sosin liigub üle kodumaa,
süda leiab oma sõna tahtmata,
a'ab juttu ilma unenägudest,
ärkanute kustumata ihadest.

Eduard Tubina kiri Naan Põllule 11. augustil 1961: „Kallis Naan Põld, panin tänase postiga Teile teele oma viimase oopuse, mis sai meie ühise sõbra Lems Pürge tungival pealekäimisel lubatud teha. „Kolm laulu Kalju Lepiku sõnadele“, ja kuna need sõnad räägivad enam-vähem samast asjast: kirikukella helinast ja mis selle tagajärjel on juhtunud, siis arvasin, et need laulud tuleks üks teise järel ilma vahet pidamata ära laulda. Stiililt on need veidi impressionistlikku laadi, kuid ma pole kahjuks oma loomingulisel teel kaugemale jõudnud ja kõik see atonaalsus ning punktmuusika on mulle kauge ning võõras. Kui leiate neid laule kõlbulikkudeks laulda ja ära õppida, siis jõudu tööle!”

Miks kumin kella valati...

Miks kumin kella valati kui rõõm,
kui rusuv raskus?

Memm avas piibli alati,
kui kumin kambri laskus kui lind.

Ma tiivalöökidest jäin kaasa
kumisema.

Kas kumin kella löökidest,
kui piibli avas ema?

Ma vaatasin su tiibade kahinasse...

Ma vaatasin su tiibade kahinasse.
Kaks talle vaatasid mulle vastu.
Üks oli must kui muld su jalgade all
ja teine oli valge kui valgus su kätel.
Ma vaatasin su tiibade kahinasse.

Muld magas su jalgade all
ja valgus magas su kätel.
Su tiivad põimusid puuks
ja kahin laskus linnuna okstele.
Ma vaatasin su tiibade kahinasse.

Körgel ja kitsal aknal...

Körgel ja kitsal aknal:
pihlamarjade punast värvi
taevavärava sinist värvi
valguse vana puu.
Istusin pikale põllu pingile
valguse aknale vaataja.
Kaasaistujad astusid teele,
kus kruus on kurja värvi,

kraavikaldad karmi värvi.
Tõttasid targad tõttajad.
Ise ma istun pikal pingil
valguse aknale vaataja.
Minul on lapse lahke suu,
laulan kui laulud lendama.
Sinule anda võin enda ma
valguse vana puu.

Hällilaul

Päike läks ära magama.
Maga, lapsuke, sina ka!
Tuuleke tegi päiksele
põuapilvedest aseme.
Heitis siis päikene pikali,
enam ei mõtelnud midagi.
Eha tõi teki tähtise,

laotas pääle päiksele.
Tuul see laulis: "Nüüd tuttu jää!
Pilvepadjale,
pilvepadjale
pane pää!"
Laps seda kuulis ja uinus ka,
uinus päikse kõrvale magama.

Ingel lindudega

Kui see väike laul ja vaev
inglis kinga nina riivas,
ingel tiibe purjed hiivas:
sööstis alla hõbelaev.

Kimalane katsus astu,
ega jalg ei pannud vastu:
kõditavat orast pidi,
hüvipidi pahupidi.

Jah, tal prauhti! Tiivad alla,
suure pahinaga alla:
tõrjus talve, saagu kevad!
Minu linnud kiratsevad.

Rohi rivis, kikki kõrred,
kõikjal ielased õrred.
Mis kõik ilma pääl ei kasva!
Ja veel ussid läevad rasva!

Kahtlema löi iseendas hang
ja uperkuuti lendas;
jääpurik kukkus pooleks tänavale
ilma hooleks.

Pugu nokitses ja söi
usse, teri, marju;
jõi karskest kastest purju end
suure ingli väike vend.

Oja otse püsti ehmus;
Mulda sigis aur ja pehmus.
Tõuk ja sitik proovis jalga:
egas ometi ei alga?

Mis siis muud kui laul ja lend!

Tõlkijad:

Vahur Aabrams, Heli Mattisen, Karis Andrekson, Jaanika Rand-Sirp

OOTAME KUULAMA

N 5.05 kell 21.00 / EMTA *black box* / tasuta pilet Fientast

North STAR bigbänd

Esinevad Eesti, Taani, Rootsi, Läti ja Leedu

muusikakõrgkoolide jazzmuusikud

Kunstiline juht Jens Christian Chappe Jensen (Taani)

Kõlavad Igor Stravinski loomingu tõlgendused

Stefan Pasborgi albumilt „Ritual Dances“

R 6.05 kell 19.00 / EMTA kammersaal / tasuta

Improviseerimiskursuse lõppkontsert

Alfred Zimmerlin (tšello, Šveits)

Esinevad kursusel osalenud üliõpilased ja õppejõud

Kavas vabad improviseerimised erinevates kammerkoosseisudes

EESTI KULTUURKAPITAL

**EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA**

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kontserdi- ja etenduskeskus

eamt.ee

emtasaalid.ee

facebook.com/muusikaakadeemia